

Noole KATASTROOF

Kas Daniel oli piisavalt vapper, et tõde rääkida?

Kimberly Oldroyd
(Põhineb tõestisündinud lool.)

Lugu leidis aset Ameerika Ühendriikides.

Daniel tõstis kaane vanaisa vanalt mänguasjakarbilt ja piilus sisse. Tema nõod kogunesid tema ümber, et näha. Neile meeldis koos vanaisa majas mängida!

Majas oli palju vanu mänguasju, millega Danieli ema ja tädi olid lastena mänginud.

„Mis need on?” näitas Danieli nõbu Noah näpuga kuue särava vanaaegse noole suunas. Need olid teravapulgased ning neil olid värvilised otsikud, millest osa olid punased ja osa kollased.

Daniel võttis ühe kätte. „Ema rääkis mulle nendest,” ütles ta. „Sa paned õue murule rõnga. Siis viskad neid kordamööda õhku ja proovid need rõngasse maanduma saada.”

„Lahe,” sõnas Noah. Ta juba jooksis aeda, et mäng valmis panna.

Peatselt viskasid Daniel ja ta nõod igal pool vanaisa aias metallist nooli õhku. Danielile meeldis, kui nooled maandusid hooga ja jäid muru sisse kinni.

„Veame kihla, et saan enda oma sinu omast kõrgemale visata,” ütles Danieli nõbu Lily.

Lapsed naersid ja viskasid nooli järjest kõrgemale.

Siis tekkis Danielil mõte! „Veame kihla, et ma suudan visata enda oma rõngasse üle sissesõidutee!” ütles ta. Ta jooksis teisele poole sissesõiduteed ja viskas kõvasti oma noolt.

Nool lendas kõrgele õhku, kuid see ei maandunud murul. Selle asemel kukkus see tädi Robilyni tuttuulele autole valju *MÜTSUGA*.

„Oi ei!” hüüdis Noah.

Daniel korjas noole maast üles. Noole maandumiskohas autol oli suur mõlk.

Lapsed vaatasid üksteisele hirmunult otsa. Seejärel ilma midagi ütlemata jätsid nad nooled murule ja jooksid sisse.

Hiljem pärast lõunat läksid kõik oma autode juurde, et koju minna. Danieli tädi märkas autol olevat mõlki. „Mis juhtus?” küsis ta.

Danieli kõhus hakkas keerama. Aga ta ei öelnud midagi. Ta ronis autosse ja lehvitask hüvastijätuks nõbudele.

Koju sõites istus Daniel vaikselt tagaistmel. Ta proovis oma raamatut lugeda. Aga ta ei suutnud keskenduda. Ta tundis juhtunu tõttu ennast halvasti. Ta teadis, et oleks õige olla aus. Aga tõe rääkimine oleks nii kohutav! Ta vanemad oleksid tema peale nii pahased. Samuti tema tädi.

Seejärel mõtles Daniel oma lemmiku pühakirjakangelase peale. Vana Testamendi Taaniel visati õige valiku tegemise pärast lõukoerte auku. Ta oli vapper. Võib-olla võiks ka Daniel olla vapper.

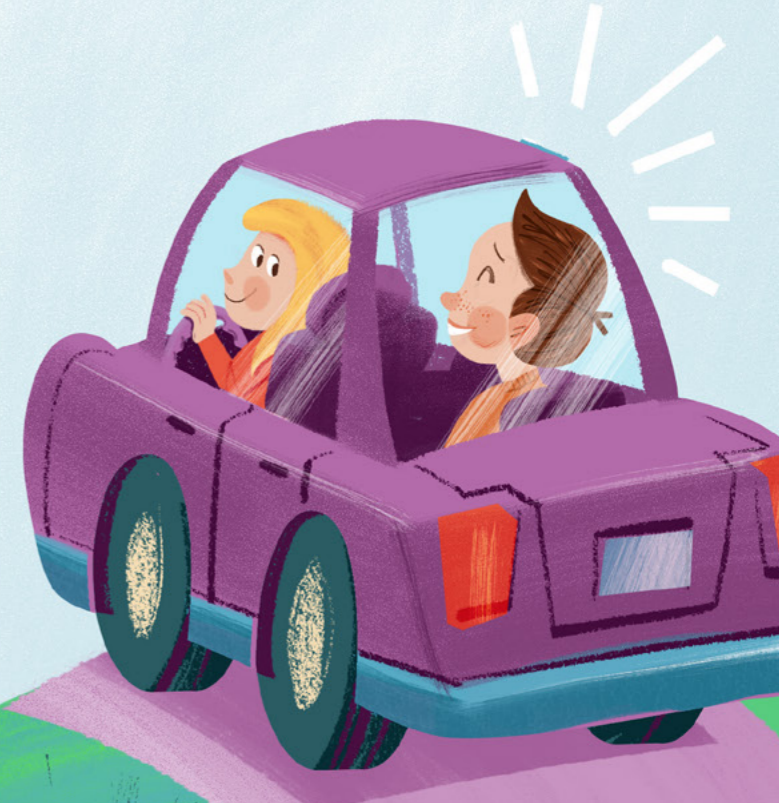
„Hei ema!” ütles Daniel. „Ma viskasin murumängunoolt ja see läks tädi Robilyni auto pihta ning tekitas mõlgi. See oli minu süü.”

Ema vaatas teda tahavaatepeeglist. Ta ei olnud nii pahane, kui Daniel arvas, et ta oleks. „Aitäh, et rääkisid tõde,” ütles ta.

Daniel hingas sügavalt sisse. „Kas võin koju jõudes tädi Robilynile helistada?” küsis ta. „Tahan vahandada. Ja teen palju tööd, et teenida raha tema auto parandamise eest maksmiseks.”

Ema naeratas. „See on suurepärane mõte!”

Kõhus ei keeranud enam ja Daniel tundis rahu. Ta oli olnud piisavalt vapper, et tõde rääkida. Tänu Jeesusele Kristusele võis ta meelt parandada ja olukorra heastada. ●

Kuidas Daniel ennast tundis, kui rääkis tõtt ja meelt parandas?